

ЕДНО ЛЮСИ

Един подкастър е на път да опропасти живота ми, затова решавам да купя пиле.

Правя планове как да го сготвя, докато седя в кабинката си в *Уолтър Дж. Браун Инвестмънт Сървисис* и чакам да бъда уволнена. Преди два часа спрях да се преструвам, че работя. Сега просто чета рецепти на телефона си и си представям как пъхам лимони в дупето на пилето.

Ястието ще е извинение за гаджето ми.

Смятам да е нещо като годежно пиле. Такова, което някои жени приготвят, за да накарат приятелите си да им предложат? Само че моето ще гласи *извинявай, че не ти казах, че съм главната заподозряна за убийството на приятелката си*.

Или накратко, ще е пиле извинение.

— Люси?

Вдигам поглед от телефона. Шефът ми е застанал на прага на кабинета си. Прочиства гърло и си оправя вратовръзката.

— Би ли дошла за минутка?

Най-накрая. Явно решението за уволнението ми е било взето тази сутрин. Стъклените стени принципно не са добър избор, особено когато имаш среща с трима други мениджъри, които през цялото време не спират да хвърлят погледи на асистентката ти — очевидната тема на разговора.

— Разбира се. — Прибирам телефона в джоба си и влизам след него в безупречния му кабинет.

След почти година работа за него все още съм изумена колко е чист. Бежовите стени са лишени от всякакви украси. В

тъгла не са натрупани кашони. Бюрото е почти празно, ако се изключат мониторът и клавиатурата.

Всяка вечер Джери Хауел излиза от кабинета си и не оставя абсолютно никаква следа, че въобще е бил там. Вероятно призванието му е било да стане сериен убиец.

Естествено, той е в средата на четиресетте си години. Разполага с достатъчно време да се захване с ново хоби.

Сядам на стола от другата страна на бюрото му и се опитвам да си наложа любезно изражение на лицето. Такова, което да не ме издаде, че спокойно си представям как убива хора.

(Страничен ефект от това да си обвинена в убийство е, че прекарваш доста време в размисли за него. Просто свикваш.)

Джери по навик посяга с ръка към главата си, но бързо се отказва и сплита пръстите на ръцете си върху бюрото. Често го прави. Явно някога често си е играл с косата си, но сега е плешив и подстриган нула номер.

— Съжалявам, Люси, но трябва да те освободим — казва той за ничия изненада.

Кимам.

— За съжаление, правим съкращения. — Джери поглежда някъде над рамото ми, вместо в очите ми. — Една асистентка ще обслужва двама души. Челси ще работи за мен и Реймънд. Съжалявам.

Челси наистина е тази, която изтегли късата клечка. Двойна работа само заради някакъв криминален подкаст по действителен случай.

— Разбирам. — Ставам от стола. Джери се успокоява, че няма да правя сцени.

През неуместната стъклена стена виждам един охранител, който вече стои до бюрото ми. Това е стандартна процедура при нечие уволнение, но няма как да не забележа, че трима от асистентите в моя участък са си плюли на петите.

Май няма да пийнем по случай *уволнена си, защото си заподозряна в убийство*.

Бюрото ми не е толкова чисто, колкото това на шефа ми, и ми трябва минутка, за да си прибера чашата, бутилката с вода, дамската чанта и няколкото балсама за устни. Правя всичко това под зоркия поглед на охранителя.

Той ме съпровожда през притихналия офис до асансьора, докато всички наблюдават случващото се или се преструват, че не го правят. Челси е бясна.

Влизам в асансьора. Вратата се затваря.

Охранителят се навежда над мен и се ухилва. Единият му преден зъб е кривнал над съседа си.

– Е, ти ли го направи? Ти ли я уби?

Въздишам.

– Не знам.

– Сериозно? Това ли е истината?

Вратата на асансьора се отваря, придружена от *камбанен звън*. Излизам и го поглеждам през рамо.

– Истината не е от значение.

ДВЕ

ЛЮСИ

Навярно няма да е честно, ако кажа, че някакъв подкаст е опропастил живота ми.

Технически погледнато, животът ми се обърка още в нощта на убийството на Сави.

После отново се скапа, на следващия ден, докато си правех ранна разходка със засъхващата ѝ по роклята ми кръв.

И за трети път, когато всички в родния ми град ме заклеиха като *нейна* убийца.

Ала подкастърът, който реши да напомни за случая пет години по-късно, не *подобри* особено живота ми.

Възнамерявах да приготвя пиле за извинение, защото бившите ми колеги не бяха единствените, които слушаха новия сезон на криминалния подкаст по действителни случаи на Бен Оуенс. Приятелят ми Нейтън се държа странно, когато се прибра от работа снощи. Закъсня, миришеше на бира и не смееше да ме погледне. Явно някой му беше съобщил голямата новина.

Честно казано, нямах никакво намерение да му разкривам тази своя тайна. Нейтън принципно не се интересуваше от почти нищо друго освен от себе си. А и не смятах, че ще ми се наложи да го правя.

Познавам много самовлюбени мъже, но Нейтън е на първо място сред тях. Това ми е любимото нещо в него. Дори не помня кога за последно ми зададе личен въпрос. Когато му споделих, че в началото на двайсетте си съм била омъжена в продължение на две години, той отвърна:

— Няма проблем, искаш ли да отидем на кино?